

ONI KOJE VOLIMO

Oni koje volimo s onu su stranu
A mi im pružamo ruke
I telo bi da se srefne
Sa onima koje večno dozivamo
A volimo ih i čuvamo
Uz neke dodire tihe neosećne
Oni koje volimo a večno ih dozivamo

Oni koje volimo
Stali su u pružene ruke
Iako ostali u večnom iščekivanju s onu stranu
Oni su ostajali u našim telima što moste
Između topline i prave ljubavi
Oni koje volimo a trave njima se goste

Oni koje volimo
Odvano nisu u nama
Daleko od pravih časti hleba žena i vina
Štoga baladične pesme pevamo
Mi s ovu stranu
U ružnom naporu krina.

Oni koje volimo
u muklom mraku dišu
I na nas pada njihova ruka list jesenji
a u dan sudnji i oni će nam se javiti
Kad povijajući se za njima posustali
Budemo samo most čudan kameni
a oni koje volimo stanu nam u srce samo
Oni koji su već zemlja a mi ih dozivamo.

REKA

Davnih prolaznika dnom reke
Blistaju stopala
Pa ipak htela bi i ona
Da od svojih obala
Ražbesnela pobegne

A neko nevidljiv kaže
Zgusni se feci
tešno korito proseći
onemoćala veno u telu zemlje
Samo da nije žarkih meseci
sve bi povezala

No nešto je slab
I nikad do srca sveta cela
učini nam se ponekad
Cesta je bela
Pa njom bi da koračamo

A telo zemlje nabubri
I ona sklopi oči
Tad nezvana u more da se ulije
Ludačkim krokom kroči
I nigde je nije

Samuje tako reka
i nit je što poveže
Gledamo kako njom izgubljeni beže
izvori iz krila zemlje.

DRAGOMIR BRAJKOVIC

ONI KOJE VOLIMO

KALEMEGDAN

Dan je ko oko ludaka
i srce vrški bije u tvrdavi
Ruka tvoja je prošla i sad
kao list stari
nagli su bili časovi ljubavi kad osvajali smo grad
a ti sad u magli počivaš
ja i dalje mlad

Dan je ko oko dečaka
I srce vrški tuče u tvrdavi
Ljubav je ono što se zabilježilo iznenada
a prođu i mladost i veselost
orgije tužne osvajača grada
no ti ipak stari
i ruka tvoja list je
što opanuće jednog kišnog dana
a moje srce bije u tvrdavi
zarobljeno tugom Kalemegdana.

AVIONIMA, BRODOVIMA

Gde je sad taj svef
mrazi pčele ljudi
žar ljubavi gde je ruka meka
Milovanje sred raži
Zemlja gde je
Topla zemlja meka
Dok putuješ nebesima morima
Ljubimaja kaži

Gde je cvet onaj
kod koga smo zastali
A još miriše u priči
Gde su ljudi
krave sa toplim isparenjima mleka
Gde su štale
one tople štale pune slame
Gde su usne gorke i duboke
Dok putuješ okeanima morima
Gde su ruke ljubimaja gde su ruke.

Gde su one tvoje
jednostavnosti
ona čudesna
s telima u travi
s mladom ranom na nebu
s mojom rukom na čelu
gde su u geografijama dugo opisivana mesta
dok putuješ okeanima morima
vidim tvoj trbuš čudni
kao jagodu nedozrelu
koju strast zrenja nadima

Gde su ti predeli
na kojima upornost dokazuju godišnja doba
čuda prirode
ljuta narav pčele
gde su šume jeleni sa suncem
medu rogovima
rainici iz čijih čela vire strele
gde je taj tren
prve ljubavi
kad nedozreli smo padali
u neke bodljikave kupinjake zrele

Gde je sve to
čega se oko i srce dočima
zar sve iščezlo je
dok putuješ nebesima morima
ljubimaja ljubima

Gde je strast življena
ono ludilo u čulima
dok udaljavaš se iz mog srca
avionima brodovima.

zar sve propalo je
u puštim veseljima
u šumi lebdi ruka tvoja nad borjem
život još uvek ništa ne znači u domu koji gori
dok nesigurno iz mene odlaziš avionima
brodovljem.

PRED ODLAZAK

Pustoš svoju zrači
Razgoličena stvar
Bije potmulo prazno
Napregnut Samoče damar
Miće se u svemu postojećem

Više me neće biti tu
Preopierećen sobom
Pustu sobu će buncajućim
belim robom
Ispuniti tvari

Sve spokoj neki čezne
U svemu mravinjak pust raste
Pred putovanje iz očiju mojih
odseljene predmeta laste
toplina juga zriju.

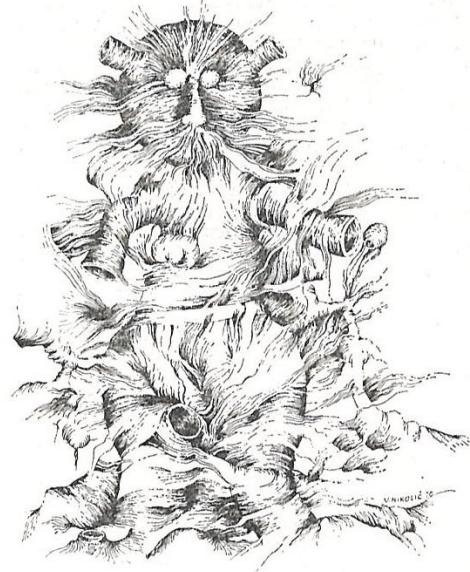
Znam umreće mi drug
U njima. Začinje život nov
Zidovi razmiču lica
Telo mesnaško kočaš plot
Svet jato postaje plica
Zalutalih u život.

SVETI ZNACI

Ing-u Stevanu Nikoletiću

Posle koliko godina čuda
Mi bivši drugari bilje potom
Ni srca više da se jave
Satanskom voljom za životom

Na starijim mestima dobro znam
Radosti strasti nade ne ima
Još naši životi ko sveti znaci
Svetle na pustim drumovima

STANJA EUFORIJA

Stanja euforija
ponovna stanja ludila
pozdravljam vas pomamno
kroz vreže prisjećanja magle
pijanstva puna pene
Ponovo vas grlim žene prepelice
Zatvorska vrata svetlosti vidre žene

Stanja šaputanja
Kad ništanav te pam
kroz nerazumljive ljubavi šume vreže
ponovo vas pozdravljam i ljubim
životinjski žene prašume i žene mreže

Stanja rukotvorstva
Najbliskija stanja stapanja srećova
zemljo rodiljo laži krv
pozdravljam vas u stanjima euforija
vi žene kojima sam poslednji i slučajno prvi

Stanja euforija
pijanstava zvezda slepila magli
nenadnih radosti posrđanja sred raži
u ovom trenu nerazumnom prestajem vam klicati
žene rodilje zemlje vi žene gnušne laži.

VELIKA NOĆ

to nevreme tu nepogodu
taj veli što promače
odgonečnusmo
po laticama belog ugljena
po odsutnosti ptica
i odsutnosti bilja
i samo vetrar da ne dode
u predeo koji čvrsne
naslućujemo vode u podnožjima
jutro je na pomolu
pred nama prostor netaknut
za nama trag neizbrisiv
može klečta na hod da padne
zadimo med dine pepelne
i označimo naša ležišta
poveruj u moju reč i moju krv
i verovaču u tvoje meso
ne dozvoli da misao grešna
rastoci ova ložnicu
zar ruka da segne
izvan sopstvene kože
neka se usna preloči u molitvu
i blagoslov
i nikne cvet čist pre vida
velika je ova noć ženo
mi smo oni koji dolaze

ČOVEK U SVANUĆU

račku gikiću, vajaru

izlazi pred vrata velika
sa plodovima na dlanovima
izlazi pred ficu
što nosi zlačno zrno
u zlačnom zrnu nosi belo seme
u belom semenu nosi prvu tajnu

iznosi znamenje
iznosi crven grumen
raširuje kožu razapinje zamku

tajnu mami u oklop čeoni
belo seme baca pod ključnjaču
zlačno zrno žljebi med obrve

a je li dovoljno mudar
gostu za doček
a je li dovoljno jak
sa zvučnim mačevima

RAŠA PERIĆ

čovek u svanuću

VENČANI PRSTEN

beše to plamena svadba
uze ga za svog sudenika
kad još i ne stiže za svatove
a on joj darova venčanicu
kad joj ruke i ne dotače
put im je bez prevare
u poljupcu nađoše svetkovinu
i niko im ne sazna oblubje
ložnica im je u tajnoj odaji
gde gube se strane svefa
gde nema podnožja i nema vrha
samo belina
beše to plamena svadba
i ne bi prisutnih

NEROTKINJA NAD STEĆKOM

tvoj mir je veliki mir
u vreme produži se do mene
od mene u ništa
zalud me noći igrama dadoše
jutro ne dođe na levu stranu
pod kožom zbiše se žeštoke suše
maće se ušće na dohvati čela
grom udari pod srce koren
izbi iz usne vrisak
za mnom ni senka ni trag
još samo ova poslednja kap
što kopni beli mermer
tvoj mir je veliki mir
u vreme produži se do mene
od mene u ništa

KRV U VEĆNOJ PLIMI

i zri nad tvojim okom
zvezdani vrt viseći
i dan kaplje sve gušće
al krv u večnoj plimi

ne daj telu van cveća
klica predaka mami
belinom predi ušće
zgravište kobno dimi

udi u reč nemuštu
po tragu davnih zora
iz ljudskog tajno love
pa reka račva svoj tok

čeka te dvorac drevni
zvuci orgulja starih
primi kroz trsku zove
iz zemlje premudar sok

zov je sa belih gora
gde ti se put čist zače
gde rod ne maše šakom
i krv ne jača klicu

daruj koleno zemlji
iz praha svetli kremen
pred tobom pred oblakom
od munje deli ticu

TRAJE NA VRHU OBLJUBA

kako ne stali okom
pred snagom
što klicu nosi u cvet

ta kap što pada
pa u spoju sa zemljom
ponovo šikne u žar

i traje na vrhu obljava

kako ne stati okom
pred tom snagom
što mora izvlaci iz boravišta
pa u posedu kamena
tog spavača
mudro sastavlja krug

i svemu biva simbol ta usna
što srodi sliku
i srodi zvuk